

Filip Florian – Matei Florian
Kölyök utca
Bookart Kiadó, 2014, 208 oldal, 2890 Ft

Kölyök utca

Ayhan Gökhan könyvajánlója

Filip Florian és Matei Florian Lövetei László költő kitűnő fordításában idén megjelent Kölyök utca című kötete igyekszik újabb elemeket hozzatenni a kelet-európai diktatúrák világához, hogy pontosabban lássuk a mai demokrácia kialakulása előtti időket.

A könyv a román diktatúra világába enged bepillantást a gyerektekinteteken keresztül. Külön érdekessége, hogy egy testvérpár írta, akik megosztottak a fejezeteken. Olvasás közben többször Goran Marković filmjére, a *Tito és énre* gondoltam, ami, bár más vidéken, Jugoszláviában játszódik, szintén egy gyerek szemszögéből mutatja be a nem túl gyermeki eseményeket, s ehhez jó adag humor használ. A Kölyök utca szintén nem mellőzi az iróniát és az egészséges,

tiszta humort, s míg a pártállami világ préríjéről fúj a szél, addig a humor nyergén lovagolhat az olvasó. Nem mellesleg a diktatúra bebetonozott épülettömbjén is találunk a gyerekek egy rést, s azon egy másik, lebegősebb, a varázslatok nyelvén beszélő világba látnak át, hogy a gyerekkor elviselhető könnyűsége tovább építse bennük a túléléshez szükséges technikákat. „Matei belepisilt ugyan a tiszt úr ellenzős sapkájába (arra a páratlan következtetésre jutva, hogy a Haza tulajdonképpen éjjeliedény), az én erőmből viszont csak apró piszkálódásokra futotta.”

Diktatúra ide, diktatúra oda, hiába vetődik az elnyomás kemény árnyéka mindenkire és mindenhova, a gyerekek életében ebből alig látszik valami annyira, hogy az probléma legyen, s sokszor azon kapjuk magunkat, ahogy a gyerekek nézőpontjából kitekintünk, hogy milyen érdekes az a tányérsapka vagy az a katona bácsi, aki nem mellesleg a furcsa kinézetű vörös csillagos tányérsapka tulajdonosa. S a gyerekeket

foglalkoztató problémák is kimerülnek például a fociban vagy az iskolai élményekben. „Ha apu vasárnap megborotválkozott, akkor vagy mozi-
ba mentünk, vagy focimeccsre.”

A két szerző nagyon jól és élvezetesen ír, a mondatok, bármilyen súlyos témák is kerülnek elő, könnyedén, gördülékenyen visznek el minket, olvasókat az 1989 előtti időkre, tehát térben és időben is egy jót utazhatunk, hála a két szerző írói tehetségének.

Mint egy jó kis Hrabal-novellában, szerethetően elevenednek meg a testvérpár gyerekkorában élő, azóta az emlékezetbe átmentett szereplők, ilyen-olyan furcsa, érdekes alakok, a román társadalom egy-egy esetlenül bájos és érdekes figurája, akik színt vittek a szürke porral bevont díszletek és ócska díszek közé. A könyv Romániában már több kiadást megélt, örömeinkre szolgál, hogy végre megjelent magyarul, s hozzásegít minket is saját diktatúránk és szomorú történelmünk megértéséhez.